

במדינה

(המשד מעמוד 8)

הדוכן הגדוש ביותר היה המיון, הפישפוש הרעב. עם מוכר זיעה התנפל על שלושה קיבוצניקים נדהמים. מאות נקניקיות נעוצות בלחמניה, שקיות חטיפים ב־1.2 שקל ופחיות של מיץ נהרפו בחיפזון אל הקונים המורעבים, הלועסים ובלועים ולוגמים ומקנחים בקול רם, כמעט יחיד.

דמעות של קיטש. גם יצחק קלרק היה רעב. לניר־אליהו הגיע מבי־ארישכע, שם יש לו הנות למכשי־רייכתיבה. בפישפוש הוא מכר יומני גימנזיסט בשלושה שקלים, ומחקים ריחניים. אלא שקלרק, למרות הרעב, לא העז לנטוש את דוכנו. שני פקחים של מס־הכנסה חיטטו בניירותיו. הבעת־פניהם רצינית, אפילו מפחידה. יצחק קלרק נטף זיעה, למרות מאוורר ענק המרקד מעל לראשו.

בשבת הראשונה נתפסו 18 רוכלים באירישום תקבולים. בסופה של השבת השניה ביקש שריהאזר מנציב מס־הכנסה שיחדול לפשפש בקופר תיהם, אלא שהוראה כזו עדיין לא הגיעה לידי הפקחים בדוכנו של קלרק. צידו האחר של החוק התגלה במפתיע אצל הצייר הירושלמי כלב פוליטי. עשרה ציורי־שמן ציבועניים, נוספי דמעות של קיטש, הוצגו למכירי רה על־ידי הצייר ורעייתו הנמרצת. כל ציור במאה שקלים.

הרעיה הנמרצת הכריזה בלהט רוכלי: „בגלריות אנתנו מוכרים את התמונות האלה במאות דולרים. החלטנו לחנך אתכם לאמנות טובה, בגלל זה הורדנו את המחיר!”

כלב צעק גם הוא: „אל תקנו! אני דווקא שמח להשאר עם התמונות שלי!”

שרי קושר מגיבעתיים פרצה בצחוק. הישר אל תוך פרצופו של פרי לטי. „זה שטויות! תמונות קיטשיות! ואת גם מרברת שטויות!” היא אמרה לסוחרת הציורים.

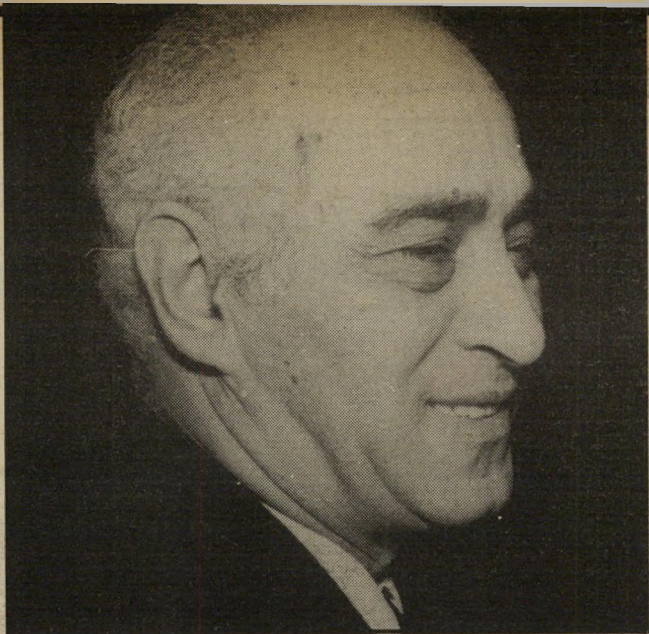
כאן התלקח זעמו של כלב פוליטי. „הסתלקי מכאן! הוא צרח לעברה של שרי, „אני אביא שוטרים” ושלף תער־דתי־שטרך.

שמלות מבוערות: ניתנים

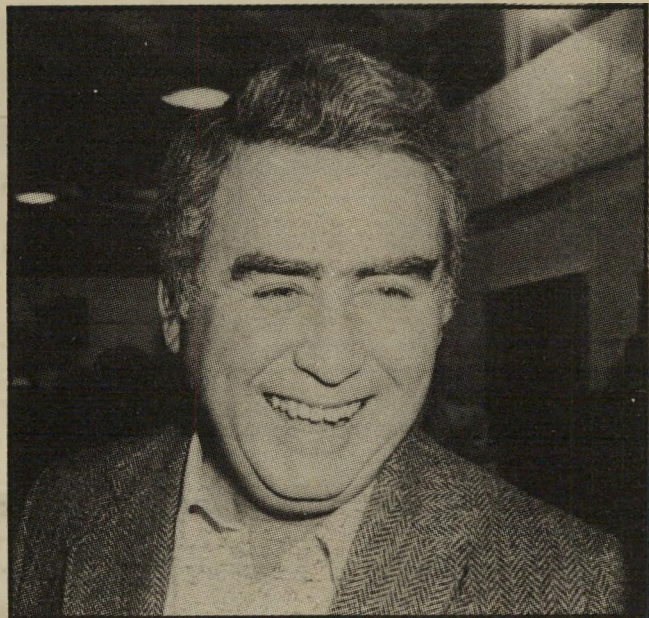
היכתה השמש על ראשיהם של המפגש־פשים. הצל היה מועט וכל פיסה ממנו נתפסה בחמרה. ברחוב א', בדוכן 11, שהיה ריק ומוצל, ישבה זקנה בשימלה אדומה. מאקל־ההליכה שלה נטשה בפיתחו של הדוכן, ועכשיו היא בוחה סביבה בתדהמה. „גם כן שוק רציתי לקנות מוזן־מלכות. בתל־אביב זה עולה שיבעה שקלים. גם כאן שיבעה שקלים. אז כשביל מה לנסוע עד כאן?” מולה, בדוכן 4, שאף הוא ריק, ישב גבר ולידו תינוק ישן. בתנועות צל־ניות גירש זבובים מפניו של התינוק. „חם. חבל שבאתי. אין מה לקנות. משעמם. אמר באיטיות, בין ניפנוף ל־ניפנוף.

ועוד באותו רחוב: דוכן מלא בשמי לות מבוערות, דלתות מתקפלות, מו־צרי קוסמטיקה, חומרי־ניקוי, ספרים. „לא משתלם למכור כאן. אף אחד לא קונה,” התלונן יונתן מבוך פליס. הדוכן הראשון בקצה הרחוב הוקדש למוצרי ניר־אליהו. 600 גרם של ריבת־מנגו בחמישה שקלים, מרציפנים קטנים וגדולים בצורת תירס ולוח שח־מט ופרצופים חייכנים בשקל אחד, שניים ושלושה. בלונים ארוכים, ציב־עוניים, ארוזים בקפידה בשקיות של ניילון; שני בלונים בשקל, חמישה בשי־ני שקלים.

קיבוצניק משופם היה ממונה על הבלונים. „לא קונים. כשבוע שעבר היה יותר טוב,” התלונן. בשבת הראשונה הרוויחו חברי ניר־אליהו 30 אלף שקל מהפישפוש. בצי־הרי השבת עדיין לא ידעו כמה הרוויחו באותו יום. שמואל אייל, המזכיר, קינח זיעה במטפחת אפורה. „נפעיל את ה־שוק מעתה ועד עולם,” אמר. „וכל־ש־בת נשפר את האתר. עכשיו מתכוונים להוסיף מישק־בידור לילדים.”

השופט אילת התקף־לב

השופט פאלקוב ניתוח־לב־פתוח

המפרנס היחיד של מישפחתו, הרי הוא מתקשה לגמור את החודש, כמעט כמו כל שכיר אחר. לשופטים יש עוד קושי אחר, שאינו קיים במיקצועות אחרים. שופט חייב לשמור על כבודו ועל שמו בשבע ולשמור על ריחוק מסויים מהחברה עיניים. אסור לו להיראות בחברה מפוקפקת, ואסור לו לומר מילה מיותרת, העלולה להתפרסם ולהזיק לו. לשופטים רבים זכורה פרשת השופט המחזוי לשעבר מירושלים רב איתן, שחחם על עצמו של תנועת יש־גבול, והוטחו בו קיתונות של ביקורת, עד שהחליט להתפטר ממישרתו. גם לאחר שתוכר מחלת־הלב כמחד

קשות מצד מתדיינים, וכאשר הם יושבים ברין פלילי הם זוכים לעיתים לקללות ואיומים מצד הנאשם ומישפחתו. לא אחת קרה שנאשם קפץ על דוכנה־שופט ואיים עליו במהלך מישפט.

מפעם לפעם הופכים שופטים קורבנות לאיומים טלפוניים ונוקקים לכך שהמישטרה תשמור עליהם יומם ולילה, עד יעבור זעם. לא אחת נתגלו מיטעני־חבלה ליד בתים של שופטים שדנו בתיקים רגישים. אבל לא רק הלחץ מצד הנאשמים והמתדיינים הוא קשה. גם לחץ־העבודה השורר כיום בבת־המישפט הוא מטריד ושוחק. שופט חייב לשבת

השופט עמיהוד זאבי מת לפתע מהתקף־לב, שישה שופטים תובעים להכיר במחלת־לב כמחלה מיקצועית של שופטים

לה מיקצועית של שופטים יהיה עדיין על כל תובע להוכיח כי מחלתו קשורה לעבודתו כשופט ונובעת ממנה. בארצות־הברית התפרסם מחקר המוכיח כי מחלת־הלב שכחה יותר בין שופטים מאשר בין יתר מיגזרים באוכלוסיה. כל השופטים במדינה, שזועזעו ממותו של השופט זאבי, מצפים לתוצ־את התביעה של שופטי־השלום בראגה ובצענין.

שעות רבות ברין, ואחר כך לקראת את הפסיקה הרבה המצטברת מיום ליום, לכתוב פיסקידין שיעמדו בניקירת הערכאות הגבוהות יותר. הלחצים ביותר במערכת הם שופטי־השלום. זוהי הדרגה הנמוכה במערכת בתי־המישפט, והעמוסה ביותר. שופטי־השלום חייבים להזיכר את עצמם מיום ליום, כדי שיעלו לערכאה גבוהה ויקרית יותר. מש־כורתם נמוכה יחסית, ואם השופט הוא

השופטים לוקחים ללב!

השיב בשלילה, נפרדו ממנו בעליות ובברכות. באותו הלילה נפטר זאבי, בן ה־51, מהתקף־לב. מותו של זאבי עורר דאגה גדולה בקהילה המישפטית ובעיקר בין השופטים. זאבי היה מישפטן מעולה, שהתנהג כמו „אחד מהחבר'ה”, ולא לקה שום דבר ללב. הוא היה האחרון שמישהו ציפה כי ימות מהתקף־לב.

„אם זה קרה לזאבי, זה בוודאי יכול לקרות לכל אחד מאיתנו,” אמר שופט מזועזע.

לגמור את החודש

ב בית־המישפט המחזוי בתל־אביב חלו השנה שלושה שופטים, ומישפטיהם לעונה הבאה נדחו ללא תאריך.

השופט דויד ולך, נעים־הליכות ובעל מזג חביב, חלה ונמצא בביתו עד שיוטב מצבו; השופט אלישע שייגי ביום, דתי שחיוך תמיד נסוך על פניו, עבר ניתוח ועודנו מאושפז בביתו. השופט חיים שטיינברג עבר ניתוח ל־כ־פתוח וטרם חזר לאיתנו.

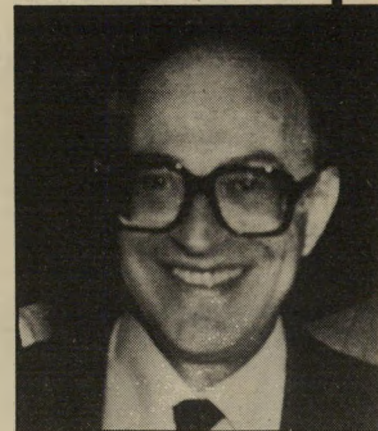
בבית־המישפט־השלום בתל־אביב חמור המצב פי כמה. שישה שופטים סבלו בשנים האחרונות מהתקפי־לב, ואחדים מהם עברו ניתוח־לב־פתוח. מאחר שמיספרם של חולי־הלב בין שופטי השלום בתל־אביב היה כ־כ־גדול, הם ישבו והחליטו כי זהו כנראה סיכון מיקצועי של שופטים. ששת השופטים הללו, אפרים שלו, עזריאל שפי, יהושע ריאמנט, עמירם פאלקוב וחיים אילת החליטו לעשות מעשה.

הם פנו לעורך־הדין הירושלמי יעקב רובין וביקשו ממנו להגיש תביעה לבית־הדין לעבודה, כדי שמח־לתילב תוכר כמחלה מיקצועית לשופ־טים.

אם תתקבל תביעתם זו, יוכלו השופטים שנתקפו בהתקף־לב לפנות למוסד לביטוח לאומי תביעה להכיר בנכות שנגרמה להם מחלת־הלב, ויזכו בתגמולים לפי דרגת נכותם.

תביעתם של השופטים נמצאת לפני בית־הדין לעבודה, וטרם הוכרע גורלה, היא מסתמכת גם על תקדים שבו הוכרה מחלת־הלב של שופט בבית־הדין לעבודה, כקשורה לעבודתו. אין זה סוד כי שופטים עומדים בלחץ נפשי קשה בכל יום. הם נאלצים להחליט החלטות קשות בכל מישפט הנדון לפניהם, החלטות שברר־כלל אינן אהודות על אחר הצדדים במישפט. הם שומעים לעיתים מילים

ה חוף של רפי נלסון באילת היה כשבוע שעבר מלא בעורכי־דין ובשופטים, ששהו במלון סונסטרה הסמוך, בכינוס מיקצועי. יום לפני סיום ההשתלמות הגיע לחוף השופט המחזוי הירושלמי עמי־הוד זאבי. הוא בא לחוף בליוויית שופטת מחיפה ועוד ירדנים, והם ישבו, שתו בירה וצחקו. זאבי סיפר כי אינו מרגיש טוב, והוא עומד לחזור לביתו באותו היום, עוד לפני סיום הכינוס. ירדה שאלה אותו בצחוק עם „מושכת” לו הזרוע השמאלית. כאשר

השופט ולך אירוע מוחי

השופט שטיינברג זיהום אחרי ניתוח־לב־פתוח